

၂၀၁၆

အိုးပုတ်

အခန်း (၁)

"အမေ အမေရေ"

အိပ်ရာမှ နိုးနိုးချင်း တဲအတွင်းမှ အမေရော အဖေရောမရှိဘဲ ငြိမ်သက်နေသော အခြေအနေကြောင့် အိုးပုတ် အိပ်ရာထက်မှ လူးလဲထလိုက်သည်။ ။

"အဖေ အဖေ"

အဖေ့ကို အားကိုးတကြီးအော်ခေါ်ကာ တဲအရှေ့ဝါးကြမ်းခင်း ကွပ်ပျစ်ရှိရာသို့ အလောတကြီးထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ အဖေသည် ခါတိုင်းနေ့တွေဆိုလျှင် အမူးလွန်ပြီး အိပ်ပျော်နေတတ်သည်။ ယခုမရှိ။

တဲအရှေ့နှင့် အနောက်ကို လျှောက်ပြီး အဖေနှင့် အမေ့ကို တကြော်ကြော် အော်ခေါ်ကာ အိုးပုတ်၏ ရင်ထဲမှာ ကြောက်စိတ်တွေ ကြီးစိုးလာသည်။ ။

အော်ခေါ်နေသည့် အသံမှာ ငိုသံစွက်၍ လာသည်။ ။ အဖေနှင့် အမေ အိုးပုတ်ကိုများ စွန့်ပစ်သွားကြပြီလား။

တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ခံစားနေရသည့် လောကဓံက ဆင်းရဲမွဲတေရုံနှင့် မပြီးနိုင်သေးဘူးလား။ ကူကယ်ရာမဲ့ အခြေအနေသို့ရောက်အောင် လောကဓံဆိုတာကြီးက အညှာအတာကင်းမဲ့

စွာ ရက်စက်ဦးမှာ ပါလားဆိုသော အိုးပုတ် မရိပ်မိပေမယ့် ကြောက်စိတ်တွေကတော့ အနာဂတ်ကို ဤသို့ပုံဖော်ပြနေသည့် နှယ်။

လယ်ကွင်းထဲမှာ တဲလေးဆောက်ပြီး နေကြရသော အိုးပုတ်ဘဝမှာ အဖေရောအမေရော မရှိ၍ မဖြစ်။

မျက်ရည်စတို့ ဝေ့ဆင်းကျ လာပြီး တဲအပြင်ကို အားကိုးတကြီး မျှော်ကြည့်လိုက်သည် ။ စပါးပင်တွေအလယ်မှာ အဖေနှင့် အမေကို တွေ့လိုတွေ့ငြားပေါ့။

မြစိမ်းရောင်စပါးခင်းနှင့် မြူတွေဝေ့နေသော တောတန်းစိမ်းစိမ်းတွေက အိုးပုတ်၏ ကြောက်စိတ်ကို မသိကျိုးကျွံပြုနေကြသည့် နှယ်။

ဝမ်းနည်းစရာကောင်းသော စိတ်အားငယ်မှုတွေက ရုတ်ချည်းဖြစ် ပေါ်လာသည် မို့ ဟီးချင်းချကာ ငိုချလိုက်သည် ။ ငိုတာမှ အကျယ်ကြီး အော်ငိုပစ်လိုက်တာပါ။

"အဖေရေ အဖေ အမေ အိုးပုတ်ကြောက်တယ်၊ ပြန်လာကြပါတော့ အိုးပုတ် ကြောက်လို့ ပါ"

ညက အဖေနှင့် အမေ စကားများကာ လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေကြသော မြင်ကွင်းကို မျက်ရည်တွေကြားမှာ ပြန်လည်မြင်ယောင်ရင်း အားငယ်စိတ်တွေက ပို၍ ပို၍ လှိုင်းထန်လာသည် ။

အဖေနှင့် အမေ ဘာကြောင့် အငြိုးတကြီး ရန်ဖြစ်ကြသလဲဆိုတာ အိုးပုတ် မသိပါ။ ငိုကြီးချက်မနှင့် ဗလုံးဗထွေးပြောနေသော အမေ့စကားလုံးတွေကို အိုးပုတ် အဓိပ္ပာယ်မကောက်တတ်ပါ။

အဖေ့ရဲ့ လက်သီးချက်တွေဟာ အမေ့မျက်နှာနှင့် ကိုယ်ပေါ်သို့ ဘာကြောင့် မညှာမတာ ထိုးနှက်နေရသလဲဆိုတာ အိုးပုတ် မသိချင်ပါ။

အမေ့ကိုသနားပြီး အဖေ့ကိုကြောက်လွန်း၍ စပါးကျီထဲ ဝင်ပုန်းနေမိသည်။ ။ ညတော်တော်မိုးချုပ်မှ အိုးပုတ် ငြိမ်ကုတ်ထိုင်နေသော စပါးကျီထဲသို့ အမေဝင် လာပြီး ထမင်းစားရန် လာခေါ်သည်။ ။

အမေ့မျက်နှာသည် မျက်ရည်စတွေနှင့် အတူ အဖေ ထိုးကြိတ်ထား၍ ဖူးရောင်ကိုင်း၍ နေသည်။ ။ အမေ့ကိုသနားပေမယ့် အိုးပုတ် ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်ပါ။

"အမေ အိုးပုတ် ကြောက်တယ်"

"မကြောက်ပါနဲ့ လာ ထမင်းစားကြမယ်လေ"

ကြောက်စိတ်ကြောင့် အေးစက်နေသည့် အိုးပုတ်လက်ကို အမေအား ပေးနှစ်သိမ့်သည့် အနေဖြင့် ဆုပ်ကိုင်သည်။ ။ အမေ့လက်သည် နွေးထွေးနေသည်။ ။

ကူကယ်ရာမဲ့နေပြီဟု ထင်မိနေသော အခြေအနေတစ်ခုမှ အမေ့လက်တစ်စုံဟာ အိုးပုတ်အတွက် လုံခြုံနွေးထွေးစေမယ့် ရဲတိုက်ကြီးလိုပါပဲ။ ။

အမေ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အမေခေါ်ရာတဲဆီသို့ လိုက်ခဲ့သည်။ ။ တဲအရှေ့ကွပ်ပျစ်တွင် အဖေသည် ထုံးစံအတိုင်း အရက်ထိုင်သောက်နေဆဲ။ ။

အမေ့ကိုယ်နှင့် ကွယ်ပြီး အဖေ့ကို မရဲတရဲချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ အဖေ့မျက်နှာပေါ်တွင် ဒေါသမိုးတွေဝေနေဆဲပါ။

ကြောက်ကြောက်နှင့် ပင် အမေနှင့် တဲပေါ်တက်ခဲ့ကြပြီး အမေ့ခုပ်ပေးထားသည့် ထမင်းခဲနှင့် ငါးခြောက်ဖုတ်ကို အရသာခံဖို့ မေ့လျော့စွာ ခပ်မြန်မြန်စားလိုက်သည်။ ။

အိုးပုတ်ကို အမေ စိုက်ကြည့်နေသည့် အမေ့မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည် စအချို့ကျန်နေသေးသည်။ အမေ့သောကတွေကို ဖြစ်နိုင်လျှင် အိုးပုတ် လည်း ဝေမျှချင်သည်။ အိုးပုတ်ရင်ထဲမှာ အမည်မဖော်နိုင်သော စိတ် အားငယ်မှုတွေ ကြောက်စိတ်တွေသည် ဘဝ၏ နံချာခြင်းတွေမှ တစ်ဆင့် ပေါက်ဖွားလာသည် ဆိုတာ အိုးပုတ် မဝေခွဲတတ်ခဲ့ပါ။

ထိုညက အမေ့ရင်ခွင်မှာ အိုးပုတ် အိပ်ခဲ့ရခြင်းဟာ နောက်ဆုံးအကြိမ်ဆိုတာ အိုးပုတ်သိခဲ့လျှင် ထိုညကို စိတ်အေးလက်အေး အိပ်ခဲ့လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

မနက်မိုးလင်းတော့ အိုးပုတ်နားမှာ အမေရှိမနေတော့။ အမေ ရွာထဲ သွားလေ့သွားထမရှိတာ အိုးပုတ် အသိဆုံးပါ။

ကြီးမားသော သောကထုထည်က အိုးပုတ်ထံသို့ လှိုင်းလုံးကြီးတစ် လုံးနယ် ပြေးဆောင့်လိုက်ပြန်ပါသည်။ အားငယ်ကြောက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် တ ရှုံ့ရှုံ့ထိုင်ငိုနေရင်းမှ တဲတံခါး ခနိချပ်တွေကြားထဲတွင် ညှပ်ထားသော စာရွက်ခေါက်ဆီသို့ အကြည့်တို့ ရောက်သွားသည်။

ခပ်ကုတ်ကုတ်ထိုင်ပြီး ငိုကြွေးနေရာမှ ဖျတ်ခနဲထကာ လှမ်းယူလိုက် သည်။

စာရွက်ခေါက်ကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။ ညီညာဝိုင်းစက်နေသော အမေ့လက်ရေး။ အမေသည် စာတတ်သော ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ် ၍ အမေ့လက်ရေးတွေကို အိုးပုတ် အရမ်းနှစ်သက်ခဲ့သည်။

အမေ စာတတ်ခဲ့သလို အိုးပုတ် အမေ့လောက်စာမတတ်ခဲ့ပါ။ အဖေ့ အပေါ်မုန်းသည့် စိတ်ကြောင့် အိုးပုတ်ကို စာမသင်ပေးခဲ့တာဟု အမေ ပြောခဲ့ဖူးသည်။

ထို့အတွက်ကြောင့် လည်း အိုးပုတ် ထူးပြီး ဝမ်းမနည်းခဲ့ပါ။
အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အိုးပုတ်သည် အဖေနှင့် တူသည် ဟု ပြောရမ
လားပင်။ စာသင်စာကျက်ရမှာ ကို အိုးပုတ် နှစ်သက်ခြင်းမရှိခဲ့။

ခုတော့ ထိုအကျိုးကြောင့် အမေ ဘာတွေရေးထားသလဲဆိုတာ အိုးပု
တ် အမေ့စာကို သေချာဖတ်တတ်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် အမေ့စာကို
ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး တဲပေါ်မှ ဆင်းပြေးကာ ရွာဦးကျောင်းမှ
ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ကိုကြီးထူးဘိုဆီသို့ အားကိုးတကြီး ထွက်လာခဲ့
လိုက်သည် ။

အခန်း (၂)

"နင့်အမေ ရွာကထွက်သွားတာ အိုးပုတ်ရေ"

"ဟင် အမေရွာက ထွက်သွားပြီ ဟုတ်လား၊ ဟင့်အင်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ အမေရွာကထွက်သွားရင် အိုးပုတ်ကိုပါ ခေါ်မှာ ပေါ့"

ခေါင်းတခါခါဖြင့် ကိုကြီးထူးဘိုပြောတာကို ငိုမဲ့မဲ့ ငြင်းဆန်လိုက်သည်။ ။

"ငါလည်း စာထဲမှာ ရေးထားတဲ့ အတိုင်း ဖတ်ပြရတာပဲလေ၊ ဒါနဲ့ နင့်အဖေရော အိုးပုတ်"

"ဟင့်အင်း အိုးပုတ် အိပ်ရာကထတော့ တဲမှာ အဖေရော အမေရော မရှိဘူး၊ အိုးပုတ် တဲအဝမှာ ထိုင်ငိုနေရင်း တံခါးကြားမှာ ဟောဒီစာကို တွေ့တာပဲ"

မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်ဖြစ်နေသော အိုးပုတ်ကိုကြည့်ပြီး ထူးဘို စာထဲမှာ ပါသည့် အကြောင်းအရာကို ပြောပြနေတော့။

လူကြီးတွေဖြစ်သည့် ကိစ္စမှာ အိုးပုတ်က မြေစာပင်ဖြစ်နေရတာကို တော့ ထူးဘို စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ။

"ကိုကြီးထူးဘို အမေ ဘာတွေရေးထားတာလဲ မှန်အောင်ဖတ်ပြပါလို့ "

မျက်ရည်လေးတစ်စင်းစင်းဖြင့် မေးနေသော စာမတတ်ရှာသည့် အိုးပု
တ်ယုံအောင် ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ။

"ငါတကယ်ပြောတာဟာ နင့်အမေ ရွာကထွက်သွားပြီ"

"ဒါဆို အမေ ဘာတွေရေးသွားလဲဆိုတာ အိုးပုတ်သိအောင် အော်ပြီး
ဖတ်ပြ"

အဲဒါမှ ခက်ပြီ၊ စာထဲမှာ ရေးထားသည့် အတိုင်းသာ
အသံထွက်ဖတ်ပြလိုက်လျှင် အိုးပုတ်၏ ယိုင်နဲ့ နေသောစိတ်တွေ
မြေပေါ်ဒေါက်ခနဲ ပုံလဲကျသွားနိုင်သည် ။ ဘယ်လိုလုပ်ဖတ်ပြရမလဲ။

ထူးဘို အခက်တွေ့နေရသည် ။

"ဟို ဟိုလေ ငါပြောတာကိုယုံစမ်းပါ၊ ငါ့နှမရယ် နင့်အမေရွာက တ
ကယ်ထွက်သွားတာ အဲ နင့်အတွက် အဝတ်အစားသစ်တွေဝယ်ဖို့ ရယ်
ကျောင်းထားဖို့ စရိတ်ရယ်ရှာဖို့ မြို့ကိုတက်သွားရတာပါဟဲ့"

ထူးဘို၏ ချွေးသိပ်စကားကြောင့် အိုးပုတ် အလိုမကျစွာဖြင့် မျက်ခုံး
နှစ်ဖက်ကို တွန့်ရှုံ့လိုက်ပြီး

"ဟွန်း အိုးပုတ် ကျောင်းတက်ချင်တယ်လို့ လည်း မပူဆာဖူးဘူး၊ အ
ဝတ်အစားအသစ် ဝယ်ပေးပါလို့ လည်း မပူဆာဖူးဘူး၊ အိုးပုတ်သိပါတ
ယ် အမေ အဖေ့ကိုစိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားတာ"

ပြောရင်းဖြင့် ဟီးချင်းချပြီး ငိုပြန်ရော။

"မငိုပါနဲ့ အိုးပုတ်ရယ်၊ နင့်အဖေနဲ့ နင့်အမေနောက်ကို
လိုက်သွားပေါ့"

"အမေနဲ့ အဖေ ညကသတ်ကြတယ် ကိုကြီးထူးဘိုရဲ့ "

"ဟင် ဟုတ်လား"

တအံ့တဩဖြစ်သွားသော ထူးဘိုကို မျက်ရည်စက်ကြားမှ ခေါင်းညိတ်ဖြေပေးလိုက်ပြီး အိုးပုတ် ထူးဘိုလက်ထဲမှ စာကိုယူကာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ။

အိုးပုတ် အခုဘာလုပ်ရမလဲ။ လယ်တဲကိုပြန်ပြီး အဖေနဲ့ အမေကို ပြန်အလာကိုမျှော်ရမည်လား။ ဒါမှ မဟုတ် ရွာထဲအနံ့လျှောက်ပြီး အဖေနဲ့ အမေကို အော်ခေါ်ရမည်လား။

အားငယ်စိတ်တွေ ကြောက်စိတ်တွေကြောင့် ဘာလုပ်ရမှန်း ဝေခွဲမရခင်မှာ ပင် အိုးပုတ်ဗိုက်ထဲမှ တဂွီဂွီနှင့် အော်သံထွက်လာသည်။ ။

အိုးပုတ် ဗိုက်ဆာနေသည် ပဲ။

အခန်း (၃)

"ဒီအချိန်မှာ ဗိုက်ဆာတာက အရေးလား၊ အခုမင်းမိန်းမလည်း ရွာကထွက်သွားပြီဆိုတော့ မင်း ငါတို့ အဖွဲ့ထဲကို ပြန်ဝင်ခဲ့တော့"

"ကျွတ် ကျုပ် ဒီအလုပ်ကိုမလုပ်ချင်တော့လို့ ကျုပ်ချစ်တဲ့ နှင်းသက်ကို အတင်းအဓမ္မသိမ်းပိုက်ပြီး လယ်စာရင်းငှားဘဝနဲ့ နေနေတာပေါ့လို့ ၊ ကဲပါဗျာ သောက်စရာစားစရာရှိရာ မြန်မြန်ချစမ်းပါ။ ကျုပ်ညကတည်းက ဘာမှ မစားရသေးဘူး။ ဒီမနက်လည်း နှင်းသက်ကို ရွာထဲပတ်ရှာနေရတာနဲ့ ဘာမှ ကိုမစားဖြစ်တာ "

"ဟေ့ကောင် မီးဖိုထဲမှာ ဘာကျန်သေးလဲ"

"လယ်ကြွက်ကင် တစ်ဖဲ့နှစ်ဖဲ့စာတော့ ကျန်သေးတယ် အာစရိ"

"အေး တစ်ဖဲ့နှစ်ဖဲ့စာဖြစ်ဖြစ် တစ်ကိုက်နှစ်ကိုက်စာဖြစ်ဖြစ် ရှိတာချပေး၊ ငါ့အခန်းထဲမှာ တောအရက် တစ်ပုလင်းရှိတယ်၊ အဲဒါပါပေးလိုက်၊ ဒီကောင် မယားပူမိနေတယ်၊ ဒီအပူနဲ့ ငြိမ်းအောင် လုပ်ပေးလိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့ အာစရိ"

တပည့်ကျော် မရမ်းသီး တဲကြမ်းခင်းကို
တကျိုကျိမြည်အောင်နင်းပြီး အနောက်ဘက်ကိုဝင်သွားသည် ။
သိပ်မကြာလိုက် လယ်ကြွက်ကင်နှင့် တောအရက်တစ်ပုလင်း
လက်ထဲမှာ ပါလာသည် ။

"ကဲ အောင်ဖေ ရေအိုးပေါ်က ရေခွက်ထဲသာ ထည့်ချလိုက်ပေတော့၊
ဒါသောက်ပြီးရင် မင်းရဲ့ မယားပူတွေ လျော့သွားလိမ့်မယ်"

ခါးပြဗိုလ် ကျားကြီး တပည့်ဟောင်းအောင်ဖေကို လူမိုက်ဇာတ်ပြန်
သွင်းဖို့ အတွက် လမ်းကြောင်းပြန်ခင်းနေသည် ဆိုတာ အောင်ဖေ မသိ
ဘဲနေမလား။

"ဒါနဲ့ မင်းမိန်းမက ရွာမှာ လည်း မရှိဘူးဆိုတော့ မြို့များ ပြန်သွားပြီ
လား"

ကြွက်ကင်နှင့် အရက်ကို အငမ်းမရမြည်းပြီး သောက်နေသော အောင်
ဖေ လည်ချောင်းနင်မတတ် မျိုချပြီး ပလုပ်ပလောင်းလေသံဖြင့်

"ကျုပ်ကိုစိတ်နာပြီး မြို့ကိုပြန်သွားပြီလား မသိပါဘူး။ ဒါကြောင့်
ကျုပ် မြို့တက်ရလိမ့်မယ်"

"မြို့က အကျယ်ကြီး မင်းဘယ်လိုလိုက်ရှာမလဲ"

"မတွေ့မချင်း ရှာမယ်ဗျာ"

နှင်းသက်ကို ဘယ်လိုလက်ထပ် ပေါင်းသင်းခဲ့ရသလဲဆိုတာ
ကျားကြီး မသိဘဲနေမလား။ တကယ်ဆို နှင်းသက်ဆိုတာ၊ ခါးပြတိုက်
ရာမှ ပါလာသော ပစ္စည်းထဲမှ သက်ရှိပစ္စည်းလေးတစ်ခု။

အောင်ဖေက ဝေစုမလိုချင်ဘူး နှင်းသက်ကိုသာပေးပါဟု တောင်း
လေတော့ ကျားကြီး တပည့်အောင်ဖေ၏ ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးရတော့
တာပေါ့။

နှင်းသက်က အကြောတင်းသည် ။ အသက်ကိုသာအသေခံမည် အရှု
က်ကိုတော့ တန်ဖိုးထားသည် ။ အောင်ဖေမများမှာ အနုနည်းနဲ့ သုံး၍ မရ
တော့။ နှင်းသက်ဆိုသော ကောင်မလေးကို လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ပြီး သား

မယားအဖြစ် အတင်းအဓမ္မသိမ်းပိုက်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်။

ဟိုခမျာလေးမှာ ဘယ်လိုမှ ငြင်းဆန်တွန်းထိုး၍ မရသည့် အဆုံး အောင်ဖေ့ဆန္ဒတွေအောက်မှာ အပျိုရည်ပျက်ပြီး အောင်ဖေ့ကြင်ယာ တော် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။

ထိုအချိန်ကတည်းက အောင်ဖေ ဓါးပြအလုပ်ကိုမလုပ်တော့ဘဲ လူ ကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ဘဝကို နှင်းသက်နှင့် တည်ဆောက်သည်။ ။

နှင်းသက်ကလည်း အောင်ဖေ့မယားလုပ်နေရပေမယ့် မြို့မှာ ကျန်ခဲ့ သည့် သူ့ချစ်သူကိုအမြဲတမ်း လွမ်းဆွေးတမ်းတနေတတ်သူ။

ဒါကို အောင်ဖေနည်းနည်းမှ မနှစ်မြို့နိုင်။ သို့သော် နှင်းသက်ကိုလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမည်စိုး၍ အောင်ဖေ မျိုသိပ်ခဲ့သည်။ ။ ဘယ်အတိုင်းအတာထိ မျိုသိပ်ခဲ့ရလဲဆိုလျှင် သမီးအိုးပုတ် မွေးပြီးသည့် အထိပါပဲ။

အောင်ဖေ့အပေါ်မုန်းသည့် စိတ်က အရိုးစွဲနေသည် မို့ နှင်းသက်ထံမှ အချစ်ကို အောင်ဖေ မမျှော်လင့်တော့။ လူတစ်ယောက်လုံး ပိုင်ဆိုင်ပြီးမှ တော့ နှင်းသက်မချစ်လည်း ဘာအရေးလဲ။ အဓိကက ကိုယ်ချစ်နေရဖို့ နဲ့ ချစ်ချင်တိုင်း ဆန္ဒရှိတိုင်း ချစ်ရဖို့ ပဲမဟုတ်လား။

အိုးပုတ်ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခင်အချိန်ထိ နှင်းသက်ဟာ ထွက်ပြေးဖို့ အမျိုးမျိုး ကြိုးစားပေမယ့် အောင်ဖေ၏ တစ်ချက်မှ အလွတ်မပေးသော စောင့်ကြည့်မှုတွေကြောင့် ပြေးခွင့်မကြုံခဲ့။

ထိုအခွင့်အရေးကို စောင့်ရင်းနှင့် ပင် နှင်းသက် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခဲ့သည်။ ။ ထိုအချိန်ကတည်းက နှင်းသက် ထွက်သွားဖို့ မလုပ်တော့။ ယခု အိုးပုတ်အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ်ရောက်သည် အထိပင်။

သို့သော် ငယ်ရည်းစားကိုတော့ လွမ်း၍ မဆုံးနိုင်သေး။ ဓာတ်ပုံထုတ်

ထုတ်ကြည့်နေသေးသည် မို့ ထိုဓာတ်ပုံကိုဆွဲယူဖြလိုက်သည် မှ
အစပြုပြီး နှင်းသက်နှင့် အကြီးအကျယ် ပြဿနာတက် စကားများကြ
တော့၏။

ဇနီးအပေါ် ဝန်တိုစိတ်တွေ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့သဖြင့် အနှစ်နှစ်
အလလက အောင်းလာသောဒေါသတွေသည် ထိုညမှာ ပင် အပြင်သို့
ဒဟဟော ပွင့်အန်ကျကုန်တော့သည် ။

ထိုဒေါသလက်သီးချက်တွေသည် နှင်းသက်အဝေးကို ထွက်သွားဖို့
တွန်းအားပေးလိုက်သည့် နှယ်။

တကယ်ဆို နှင်းသက်မရှိလျှင် အောင်ဖေ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်
မိသည် ။

အောင်ဖေအတွက်တော့ နှင်းသက်ဟာ အလှထိုင်ကြည့်ချင်စရာ
ကောင်းသော အရုပ်တစ်ရုပ်လိုပါပဲ။ အခုတော့ ထိုအရုပ်ကလေး အဝေး
ကိုလွင့်စင်သွားသည် အထိ ကမ္ဘာပျက်သလိုပါပဲ။ မြင်မြင်သမျှအရာအား
လုံးဟာ အမိပ္ပာယ်မဲ့လျက်။
